

120 de ani de la sesiunea CG din 1888

24 octombrie 2008

Gili Cârstea

În aceste zile se împlinesc 120 de ani de la cumplitele evenimente din 1888. Sesiunea Conferinței Generale din acel an s-a desfășurat la Minneapolis, între 18 octombrie și 4 noiembrie.

Ne aflăm deci chiar în timpul sesiunii, dar cu 120 de ani mai târziu, și nu putem evita sentimentul că declarațiile Domnului Hristos din Matei, referitoare la vremea sfârșitului, au o relevanță deosebită pentru biserica rămășiței de astăzi:

„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului” (Mat 24:37-39).

Dacă ne gândim că Noe a fost „un propovăduitor al neprihănirii” (2 Petru 2:5), că el a făcut „un chivot” ca să-și scape viața (Evr 11:7), și că propovăduirea lui a durat exact 120 de ani, timp în care „îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare” (1 Petru 3:20), nu putem evita avertizarea că „tot așa va fi și la venirea Fiului Omului.”

Timp de 120 de ani „îndelunga răbdare a lui Dumnezeu” a fost în așteptare, dorind cu înfocare să aducă biserica rămășiței la nuntă, la împlinirea legământului cel veșnic descris de Ieremia și realizat în Hristos.

În 1888, El a trimis doi slujitori cu acreditare divină să cheme pe invitații Săi speciali la nuntă, la evenimentul de maximă importanță al legământului cel veșnic: „Scrierea” caracterului lui Dumnezeu în templul inimii, unirea dintre natura umană cu cea divină.

Dar îngerul bisericii Laodicea a refuzat chemarea la nuntă, și a interceptat lumina, ca ea să nu ajungă la popor.

„Rămășița” (Matei 22:6 KJV) a pus mâna pe slujitori, și-a bătut joc de ei, și i-a omorât după rețeta ancestrală: „Haide să-l ucidem cu vorba, și să nu luăm seama la toate vorbirile lui!” (Ier 18:18). Jones și Waggoner au fost întâmpinați cu dispreț, iar solia lor respinsă și considerată irelevantă pentru interesele de moment ale bisericii. Astfel, lumina „care urmează să lumineze tot pământul cu slava ei” a

fost stopată, iar ceea ce trebuia să devină Marea Strigare a rămas doar „un început.”

Acela a fost cel mai evident moment când Martorul Credincios a venit să bată la ușa denominațională a Bisericii Rămășiței. El dorea să intre în templul inimii, locuința Sa de drept. Venise timpul nunții Mielului, iar poporul lui Dumnezeu trebuia să înțeleagă metaforele mântuirii mai bine decât generațiile trecute, dacă dorea să ajute lumea prin întreta solie îngerească.

Martorul ocular, pe ale cărei declarații putem conta, spune că, dacă Hristos ar fi fost prezent în persoană la sesiunea CG din 1888, conducătorii noștri L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat și iudeii acum 2000 de ani.

Ca să nu existe confuzii despre ce se întâmplă la acea sesiune, un mesager a fost trimis de Dumnezeu spre a ne comunica evaluarea cerului: „Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram” (The EGW 1888 Materials, 1063 – vezi detalii aici).

Aflată sub călăuzire divină mai evident ca niciodată, privind dincolo de cortina care ne desparte de lumea invizibilă, sora White ne spune care a fost efectul „opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones”:

„Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume” (The EGW 1888 Materials, 1574).

„Eficiența” era Ploaia Târzie, iar „lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei” era Marea Strigare, o prezentare finală a caracterului lui Dumnezeu, așa cum este el descoperit în neprihănirea lui Hristos. Dar, „prin acțiunea propriilor noștri frați,” eficiența și lumina au fost ținute departe de biserică și de lume.

Duhul lui Dumnezeu a fost izgonit, nunta a fost amânată, iar biserica a plecat într-o nefericită călătorie prin pustie. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a intrat „în așteptare,” o așteptare lungă de 120 de ani.

În toți acești 120 de ani, Dumnezeu a ridicat slujitori pe care i-a trimis cu invitația de nuntă. Ca și în trecut, El a trimis „în fiecare dimineață” pe solii Săi, chemându-ne înapoi la mărgăritarele ascunse în solia neprihănirii lui Hristos.

„Totul este gata, poftiți la nuntă!” a fost mereu inima soliei neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, deoarece în Hristos se realizase nunta, unirea dintre divin și uman, pentru prima oară de la căderea lui Adam. El era chivotul mărturiei, adică Legea lui Dumnezeu scrisă în templul inimii.

Dar oaspeții nu au dorit să vină. Fiecare generație de conducători ai bisericii a părut mai interesată de holda și negustoria încredințată ei, decât de nunta Mielului. Ușa denominațională a rămas închisă, iar Mirele ceresc a continuat să bată, sperând că mireasa Sa va auzi și va răspunde cândva, cumva.

Când a vorbit despre venirea Fiului omului și vremea lui Noe, Domnul Hristos tocmai explica ucenicilor evenimentele premergătoare întoarcerii Sale pe pământ. Nu ar fi posibil ca noi să fi făcut greșeala de a înțelege altceva decât a intenționat El să spună?

Nu ar fi de mirare, deoarece și alții au făcut aceeași greșală, iar consecințele au fost asemănătoare: Nunta despre care vorbește Ioan în Apocalipsa a fost amânată.

Iudeii studiau Scriptura, citeau versetele referitoare la venirea lui Mesia, dar vedeau în ele descrierea revenirii Sale vizibile, în slavă, spre a face din Israel „capul și nu coada.” S-au înșelat amarnic, convinși că stau pe temelia adevărului veșnic descoperit de Dumnezeu prin proorocii Săi. Mesia trebuia să vină mai întâi spre a descoperi scopul lui Dumnezeu de a reveni în templul sufletului, ei aveau nevoie de vestea bună a împărăției interioare, în care trebuie să locuiască Duhul Sfânt.

Mileriții studiau Scriptura, citeau versetele referitoare la începerea curățirii sanctuarului, dar vedeau în ele tot revenirea lui Hristos, spre a curăți prin foc pământul de păcat și de păcătoși. Mare a fost dezamăgirea lor, deși fuseseră convinși că stau pe temelia adevărului veșnic, de nezdruccinat, al profeției. Cei mai mulți au renunțat la orice speranță, convinși că Scriptura nu este de încredere.

Noi citim cuvintele Mântuitorului, că venirea Fiului omului va fi ca un hoț, ca pe vremea lui Noe, și vedem în ele tot revenirea lui Hristos în slavă.

Dacă El vorbea aici despre o altă revenire, fără de care venirea vizibilă, în slavă, nu poate avea loc? Dacă El vorbea despre acea revenire descrisă în Maleahi 3:1-3?

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.”

Înainte de revenirea în slavă a lui Hristos, trebuie să aibă loc nunta, întoarcerea Solului legământului [cel veșnic] în templul Său, templul inimii, spre a uni cele două naturi despărțite de căderea lui Adam. „Fiii lui Levi” trebuiesc curățiți, albiți, făcuți „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta.”

Domnul pe care-L căutăm, solul legământului pe care-L dorim, și care a stat la ușă atâta timp, trebuie lăsat să intre în templul Său. Doar o astfel de lucrare va aduce în biserica rămășiței „neprihănirea veșnică” și „încetarea fărădelegii.”

În vremea lui Noe, răbdarea lui Dumnezeu a fost „în așteptare” timp de 120 de ani, iar slujitorul neprihănirii și-a făcut datoria, avertizând lumea de dezastrul care se apropie. Care au fost rezultatele? Niciun suflet nu a răspuns, nimeni nu a riscat să ajungă de râsul lumii urcându-se în cutia de lemn a bătrânului cu mintea tulbure. Chivotul a fost refuzat, oamenii alegând mai degrabă confortabilele și luxoasele lor locuințe.

De 120 de ani bisericii rămășiței i se prezintă „Chivotul legământului,” locul unde omul și Dumnezeu devin una. Solia neprihănirii lui Hristos prezintă pe Mielul lui Dumnezeu ca fiind Exemplul omenirii, modelul de urmat, calea prin care muritorii pot fi din nou conectați la izvorul vieții. Solia neprihănirii lui Hristos descoperă tocmai acest lucru esențial al noului legământ, că vindecarea de boala păcatului se face doar prin instalarea caracterului lui Dumnezeu, legea Sa, în templul inimii, și că acest lucru a fost realizat în Hristos. Legea Duhului de viață, așezată în minte și inimă, la locul ei de drept, produce neprihănire veșnică și împlinește scopul lui Dumnezeu.

Dacă se va întâmpla și acum ca pe vremea lui Noe, să nu ne mirăm că un grup extrem de mic va fi dispus să vină la nuntă, să urce în „chivot” sub hohotele de râs ale fraților lor. Declarația Domnului Hristos, că venirea Sa nu va avea loc decât după ce „neamul Său” din vremea sfârșitului Îl va lepăda (Luca 17:25), întărește această posibilitate tristă.

Biserica rămășiței de astăzi, așa cum se poate observa ușor, este la fel de reticentă față de solia neprihănirii ca și generația lui Noe. Interesată de sfârșitul lumii și revenirea în slavă a Domnului, ea neglijează revenirea Solului legământului în templul inimii, fiind sigură că îndreptățirea este tot ce contează spre a primi Sigiliul viului Dumnezeu, Ploaia Târzie, și participarea la Marea Strigare.

Îngerul bisericii Laodicea din prezent nu pare mai dispus să înțeleagă că el este „cel” nenorocit, sărac orb și gol, și nu dă niciun semnal că ar avea vreo intenție să deschidă ușa denominațională la care Mirele divin bate zadarnic de 120 de ani. Nu pare mișcat de faptul că îndelunga răbdare a lui Dumnezeu nu poate ieși din starea ei de așteptare, spre a deveni eficientă în aducerea neprihănirii veșnice.

Dacă declarația Mântuitorului, că evenimentele legate de nunta Mielului vor fi „aidoma” vremii lui Noe, are vreo relevanță, atunci Ziua Ispășirii pentru cei vii este iminentă.

Și deoarece Ziua Ispășirii pentru cei vii este iminentă, „pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău, Israele!”
